

Arrest

nr. 228 180 van 29 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beschikt over de Ghanese nationaliteit en werd geboren op 6 januari 1988 in X. U verklaarde dat u opgroeide zonder uw ouders te kennen en grootgebracht werd door een vrouw die A.K. heet. U bewerkte ook de landbouwgrond van deze vrouw waar u mais cultiveerde. Toen u en een vriend van u onkruid aan het wieden waren op deze grond op 7 januari 2009 en dit onkruid verbrandden, sloeg de brand over naar de boerderij ernaast. Jullie kregen de brand niet onder controle en besloten weg te lopen. Jullie gingen beiden naar huis en uw vriend werd de volgende dag opgepakt door de politie.

Op 9 januari 2009 kwam de politie ook langs bij u thuis maar u was daar niet aanwezig omdat u zich verstopt had bij een Nigereze maishandelaar. U vertrok dezelfde dag nog met hem naar Niger, waarna u verder naar Libië reisde. U vertrok daar in 2011 en ging naar Italië waarna u naar Zweden ging en daarna terug naar Italië. U vertrok toen naar Oostenrijk waarna u in mei 2015 naar Duitsland ging en er drie jaar verbleef. U ging dan van Duitsland naar België waar u aankwam op 4 januari 2018 en er internationale bescherming verzocht op 8 januari 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u internationale bescherming verzocht in Italië en daar erkend werd als vluchteling maar dat u uw Italiaanse documenten verloor (zie verklaringen DVZ; eerdere asielprocedures en notities persoonlijk onderhoud CGVS p.3-4). DVZ vroeg aan de Italiaanse autoriteiten om uw verzoek tot internationale bescherming over te nemen waarop de Italiaanse autoriteiten antwoordden dat Oostenrijk op 20 mei 2015 reeds de Italiaanse autoriteiten verzocht had tot een overname, wat ook aanvaard werd door Italië op basis van artikel 18 1D van de Dublinverordening. De tijdslimiet voor dit verzoek voor overname verliep op 29 november 2016 waardoor de Italiaanse autoriteiten niet langer verantwoordelijk zijn voor het behandelen van uw verzoek tot internationale bescherming (zie verzoek tot overname in het administratief dossier). De Oostenrijkse autoriteiten lieten weten aan de Belgische autoriteiten dat er een Eurodac hit was op uw naam, gedateerd 10 juni 2015 in Duitsland. De Duitse autoriteiten lieten op 9 maart 2018 weten aan de Belgische autoriteiten dat ze akkoord gingen met hun verzoek tot overname van uw verzoek tot internationale bescherming op basis van artikel 18 1D van de Dublinverordening (zie verzoek tot overname in het administratief dossier). Na het verlopen van de termijn voor uw overdracht, besloot DVZ op 4 januari 2019 dat uw verzoek tot internationale bescherming in België zal behandeld worden (zie administratief dossier).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat artikel 18 1 D van de Dublinverordening het volgende stipuleert: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen."

Dit betekent dus dat uw verzoeken tot internationale bescherming in Italië en Duitsland beiden werden afgewezen. Zodoende moet er ook vastgesteld worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat u erkend werd tot vluchteling in Italië.

Wat betreft uw motieven om Ghana te verlaten; u verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u een brand veroorzaakte die oversloeg naar de boerderij naast het land dat u aan het bewerken was nadat u deze niet meer onder controle had (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.7). U verklaarde dat u geen hulp zocht toen de brand oversloeg en dat u zich meteen probeerde te verbergen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.8). U probeerde weg te komen, weg te vluchten **om van de verantwoordelijkheid onderuit te komen** (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.9). De persoon waarmee u op het land aan werken was werd, volgens uw verklaringen, de volgende dag gearresteerd door de politie en u zei dat u, in geval van terugkeer naar Ghana, gelooft dat u ook gearresteerd en opgesloten zal worden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.9).

Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen”.

Er dient dus te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u mensen kent die gearresteerd en opgesloten werden omwille van een overslaande brand maar u zei niet te weten hoe lang deze mensen hiervoor opgesloten werden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.9-10).

U verklaarde verder dat u wegliep uit Ghana omdat u anders zou opgepakt worden en naar de gevangenis zou moeten en dat u nergens anders bang voor bent in Ghana (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.10).

Evenmin zijn er dus redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers geenszins aannemelijk weten te maken dat er in uw hoofde een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, in casu Ghana.

Bovendien moet er vastgesteld worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaringen aflegde die tegenstrijdig waren met de verklaringen die u deed bij DVZ.

U verklaarde bij DVZ dat u, nadat de brand oversloeg op het aanpalende veld, weg liep **naar het huis van een andere vriend**. Een van uw vrienden ging daarna gaan kijken naar uw veld en kwam terug. U zei dat uw vriend A. K., de persoon waarmee u op het land was gaan werken, gearresteerd was door de politie en dat u besloot te vertrekken uit Ghana omdat u niet gearresteerd wilde worden (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS in het administratief dossier).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u, nadat u zag dat de brand niet meer onder controle was, **naar uw huis** ging waar u woonde en dat A. K. naar zijn huis ging. U zei verder dat u aan niemand vertelde over de brand maar dat er mensen wonen dicht bij de boerderij die zagen dat u en Appiah de brand hadden aangestoken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.8).

Gevraagd hoe u weet dat uw vriend gearresteerd werd, zei u dat u geïnformeerd werd door een man die D. heet, die dicht bij A. woont en zag dat hij gearresteerd werd. Toen u dan gevraagd werd waar u zich bevond op 9 januari, zei u dat u toen in het huis van een zeker man uit Niger was en dat u zich daar ging verbergen waarna u samen met hem naar Niger vertrok (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.9).

U verklaarde dus bij DVZ dat u naar het huis van een vriend trok nadat u wegliep van de brand en dat een van uw vrienden ging kijken naar het veld en daarna terugkwam waarna u wist dat A. gearresteerd was terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat u naar uw eigen huis ging en niemand vertelde over de brand waarna u van een buur van A. te weten kwam dat hij gearresteerd werd. Dit zijn dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen.

Toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd; namelijk dat u bij DVZ verklaard had dat u naar het huis van een vriend ging nadat de brand niet meer onder controle was en dat een van uw vrienden naar het veld ging kijken en daar zag dat uw vriend A. K. gearresteerd werd, zei u dat de vriend waarover u vertelde dezelfde persoon is als de man van Niger die met u naar Niger reisde.

Uw uitleg is weinig aannemelijk en weerlegt ook de tegenstrijdigheden niet waarmee u geconfronteerd werd, met name uw verklaringen bij het CGVS dat u naar uw eigen huis ging en niemand vertelde over de brand terwijl u bij DVZ zei dat u naar het huis van een vriend ging en dat er dan één van uw vrienden naar uw veld ging kijken.

Toen u dan opnieuw gezegd werd dat u bij DVZ nochtans verklaard had dat u naar het huis van een vriend ging en niet naar uw eigen huis, zei u dan dat u zich niet kon herinneren dat u naar het huis van een vriend ging, dat u naar uw eigen huis ging en dat u niet weet waarom dit zo neergeschreven werd bij DVZ (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.10).

Toen er u in het beging van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd werd of u opmerkingen had over het interview dat u deed bij DVZ, zei u nochtans dat u geen opmerkingen had (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.3).

Omwille van bovenstaande tegenstrijdigheden kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen noch dat u gezocht zou worden door de Ghanese politie, noch dat uw vriend Appiah gearresteerd werd door de Ghanese politie.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u het dus niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar u geen opmerkingen heeft overgemaakt, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel worden volgende schendingen ingeroepen:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“[...]

Verwerende partij verwijt verzoekende partij voornamelijk tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen op de DVZ en hetgeen zij uiteenzette op het CGVS.

Verzoekende partij kreeg op de DVZ de kans niet om haar verhaal in detail te doen, en moest alles kort samenvatten. Zij werd telkens onderbroken als zij bijkomende informatie wilde geven over wat haar was overkomen.

Er werd haar verzekerd dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles uitgebreid te vertellen, wat zij ook heeft gedaan. Het gaat dan ook niet op om haar thans vermeende tegenstellingen te verwijten.

Verzoekende partij heeft op het CGVS verteld wat haar is overkomen, waarom zij niet terug kan keren naar Ghana zonder vrees voor haar leven. Zij volhardt dan ook in die verklaringen: [...]

Verzoekende partij is gevlucht omdat zij wist welk lot haar te wachten stond. Zij zou in de Ghanese gevangenissen terechtgekomen zijn en zou er nooit levend uitgekomen zijn.

Immers, de situatie in Ghanese gevangenissen zijn erbarmelijk [landeninformatie]

Verwerende partij heeft aldus niet onderzocht naar welke omstandigheden verzoekende partij teruggestuurd zou worden, dan wel of zij gevaar loopt op onmenselijke en vernederende behandeling. In het licht van al het voorgaande meent verzoekende partij dat verwerende partij bijzonder onredelijk te werk is gegaan.

[...].

Beoordeling

2.2.1. Verzoeker roept de schending in van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet maar duidt niet op welke wijze de bestreden beslissing artikel 48/7 schendt; bijgevolg wordt deze schending niet dienstig ingeroepen.

2.2.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.2.3. Verzoeker voert geen betwisting omtrent de motivering waar deze vaststelt dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij als vluchteling werd erkend in Italië; (ii) niet blijkt dat verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van redenen die een *nexus* vertonen met de criteria van het Verdrag van Genève van 1951.

Deze motiveringen vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en worden, aangezien ze niet ter discussie staan, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De loutere ongefundeerde bewering dat verzoeker niet voldoende tijd had op de DVZ om zijn relaas te doen en de herhaling van de verklaringen op het CGVS, kan geen afbreuk doen aan de motivering die vaststelt: (i) verzoeker verklaarde bij de DVZ dat hij naar het huis van een vriend trok nadat hij wegliep van de brand, dat een van zijn vrienden ging kijken naar het veld en terugkwam waarna verzoeker wist dat A. gearresteerd was terwijl hij, in tegenstelling met voorgaande verklaringen, tijdens het onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij naar zijn eigen huis ging, aan niemand iets vertelde over de brand waarna hij van een buur van A. te weten kwam dat hij gearresteerd werd; (ii) bij confrontatie met deze tegenstrijdige verklaringen verklaarde dat de vriend waarover hij vertelde dezelfde persoon is als de man van Niger met wie hij naar Niger reisde hetgeen een weinig aannemelijke uitleg is, dat hij zich niet kon herinneren dat hij naar het huis van een vriend ging en dat hij niet weet waarom dit zo neergeschreven werd bij de DVZ terwijl hij geen opmerkingen had over het verloop van het gesprek op de DVZ; hetgeen niet kan worden aangenomen als nuttige uitleg.

Voormelde elementen betreffen de essentie van de feiten die verzoeker zouden zijn overkomen; bijgevolg is het niet aannemelijk dat hij hieromtrent tegenstrijdige verklaringen zou afleggen omdat hij te weinig tijd zou hebben gehad op de DVZ om het relaas te brengen.

De Raad stelt daarenboven vast dat de voorgehouden gebeurtenissen zich afspeelden in 2009 en dat verzoeker niet het minste van bewijs bijbrengt dat hij ingevolge de vermeende gebeurtenissen (nog) zou worden gezocht.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS